

U OVOM BROJU:

**DUHOM
ISPUNJEN ŽIVOT**
A.W. Tozer

OBOŽAVANJE U DUHU
Humphrey Duncanson

TRS I MLADICE
Galín E. Jordan

**MOJE
SLOBODNO VREME**
G. Brahman

JA NE VOLIM BOGA
Bogotražitelj

misaone refleksije

Smešna strana...

SIONSKA TRUBA

Uredništvo: Jan Vareca, Marina
Bako, Branko Milijašević, Vlatko
Dir, Jelena Janjić. **Saradnici:**
Janko Bako, Marika Eterović
Mansel.

www.siont.net

U 17. veku je živeo i delovao pastor Gerhardt. Čovek koji je imao mnogo razloga žalostan ili još bolje "opravdano depresivan". Njegova žena je umrla a posle nje i njegovo četvoro dece; a tridesetogodišnji rat je doneo bedu, smrt i uništenje cele Nemačke. Sukobi unutar crkve i mešanje politike u verski život, kao hrišćaninu učinili su mu život još očajnijim.

Međutim, uprkos velikih ličnih gubitaka i patnji, napisao je preko 130 pesama (himni) posvećenih Bogu i Crkvi, koje u većini slučajeva prikazuju radost i odanost Gospodu Isusu Hristu. Ona koja nosi naslov: "Duh Sveti, izvor radosti", sadrži sledeće stihove:

Nek' ljubav koja ne poznaje mere,
sad u probuđenju siđe na nas,
doneše nam bogatstvo Tvoje,
što čovek želi, a Bog želi dat'.
Čuj našu iskrenu molbu,
oslobodi svaku zarobljenu dušu.
Nek' bdi nad ovim vernim
Tvoj Duh večnog mira.

Pastor Gerhardt je veoma dobro razumeo da sreća čoveka zavisi od lepih spoljašnjih okolnosti, ali da unutrašnji mir zavisi jedino od zajedništva sa Svetim Duhom. Kada se ima ovaj mir onda se ima i njegov "plod" - duboka unutrašnja radost.

Tokom velikih ličnih tegoba, apostol Pavle je opisao svoja bolna iskustva: "kao ožalošćeni ali uvek radosni, kao siromašni - ali obogaćujemo druge, kao oni koji ništa nemaju - i sve poseduju." (2. Kor. 6:10 EČ). Pavle je takođe veoma dobro znao gde je izvor unutrašnje radosti, tako da je mogao u Filipljanima napisati: "Radujte se svagda u Gospodu; opet velim: radujte se." (Fil. 4:4 EČ; vidi još Fil. 2:18, Fil. 3:1). Ovo nisu bile samo lepe reči, već životno iskustvo. Patnje i žalosti su neizbežne činjenice života. Međutim, Duh Sveti je izvor našeg mira i naše radosti, naše utehe (Gal. 5:22).

Dragi naši čitaoci,

nemojmo nikako zanemarivati ovaj nam darovan Izvor nebeske utehe... Uostalom, zar ne piše: "Jer carstvo Božije se ne sastoji u jelu i piću, nego u pravednosti, i miru, i radosti u Duhu Svetome." (Rim. 14:17 EČ) I zato, budite ispunjeni Duhom. (Ef. 5:18)

Vaša, SIONSKA TRUBA.

DUHOM ISPUNJEN ŽIVOT

A.W. Tozer

"... nego se punite Duhom." (Ef. 5,18)

Kada bi svaki hrišćanin hteo ili morao biti ispunjen Svetim Duhom, teško da bi tema "ispunjenje Duhom" uopšte bila predmet rasprave među hrišćanima. Ipak, neki tvrde da ispunjenje nije za obične hrišćane, nego samo za propovednike ili misionare. Drugi drže da je mera Duha primljena kod čina novorođenja jednaka onoj koju su učenici primili na dan Pedesetnice i da je svaka želja za dodatnim ispunjenjem nakon obraćenja jednostavno uzaludna. Dok neki imaju mlaku nadu da će možda jednoga dana biti ispunjeni, a drugi izbegavaju ovu temu kao jednu o kojoj znaju vrlo malo i koja može biti uzrok polemika ili čak problema.

Ja ovde želim hrabro ustvrditi - a to je moje čvrsto uverenje - da svaki hrišćanin može imati obilnu puninu Svetoga Duha i u daleko većoj meri od one koju je primio kod svog obraćenja, a mogu reći i u daleko većoj meri od one koju uživa većina novorođenih hrišćana danas. Važno je da ovome priđemo ispravno, jer dok sumnje nisu odstranjene, vera za primanje ispunjenja nije moguća. Srce koje sumnja Bog neće iznenaditi izlícem Svetog Duha niti će ispuniti onoga koji ima doktrinarna pitanja (mentalne prepreke) o mogućnosti ispunjenja Duhom.

Da bi vam otklonio sumnje i stvorio sigurno iščekivanje, preporučujem smerno proučavanje same Božje Reči. Dakle, ovu moju stvar voljan sam staviti pod lupu učenja Novog zaveta. No, ako nas pažljivo i ponizno ispitivanje samih reči Hristovih i Njegovih apostola ne dovede do vere da možemo sada biti ispunjeni Svetim Duhom, onda ne vidim razloga da gledamo bilo gde drugde. Vrlo je malo važno što kaže ovaj ili onaj verski učitelj za ili protiv toga. Ako nas o nekoj doktrini ne poučava samo Pismo, onda to znači da ona ne može biti potkrepljena nikakvim božanskim argumentima i celo nastojanje za njenim ispunjenjem su bezvredni tj. uzaludni.

Neću ovde iznositi tu stvar za one koji tvrde drukčije. Neka nesigurni ispitivači ispituju dokaze za sebe, te ako ustvrde da u Novom zavetu nema garancije za veru da se može biti ispunjen Duhom, onda neka prestanu ovo čitati.

Ono što ću reći odavde je dalje upućeno ljudima i ženama koji su prevladali ta pitanja i sigurni su da kad' ispune uslove, stvarno mogu biti ispunjeni Duhom Svetim - da je to sigurna volja Božja za svako Njegovo dete.

Pre nego što neko može biti ispunjen Duhom, mora biti siguran da li to i zaista želi. Uzmite to krajnje ozbiljno. Mnogi hrišćani žele biti ispunjeni, ali je njihova neodređena i romantična želja teško dostojna da bi se nazvala i željom. Oni gotovo nemaju predstave šta bi ih to i koštalo, da se to zaista ostvari.

Zamislimo da razgovaramo sa nekim radoznalcima, tj. revnim mladim hrišćaninom koji od nas traži da ga poučimo o Duhom ispunjenom životu. Zbog važnosti prirode pitanja mi ćemo ga, koliko god je moguće bolje ispitati - uputiti:

"Jesi li siguran da želiš biti ispunjen Duhom koji će, iako je u svojoj blagosti i ljubavi sličan Isusu, ipak zahtevati da bude Gospodar celog tvog života? Jesi li voljan da tvoju ličnost preuzme neko drugi, čak ako je to sam Duh Božji? Ako će Duh preuzeti brigu o tvom životu, On će bez postavljanja ikakvih pitanja, očekivati pokornost u svemu. On u tebi neće tolerisati grehe tvoga srca, čak ako ih dopušta i opravdava većina hrišćana. Pod gresima se podrazumevaju: samoljublje, samosažaljenje, sebičnost, samopouzdanje, samopravednost, samoobrana, samoveličanje, itd. Videćeš da će Duh biti u oštroj suprotnosti s lakim metodama sveta i sa mnoštvom onih unutar zidova crkve. On će biti ljubomoran i na tvoje dobro. Neće ti dozvoliti da se hvališ, razmećeš ili ističeš. Oduzeće upravljanje tvog života od tebe. Zadržać sebi pravo da te testira, disciplinuje i čisti radi dobra tvoje duše. On te može lišiti mnogoga onog zadovoljstva koje mnogi hrišćani uživaju, ali koje je za tebe izvor istančanog zla. Kroz sve to On će te tako neizmerno, tako snažno, tako sveobuhvatno i tako prekrasno 'umotati' u ljubav da će ono tvoje što si izgubio izgledati kao dobitak, a tvoje male boli kao užitak. A ipak, tvoje telo će 'cvileti' pod Njegovim jarmom i vikati protiv toga kao tereta preteškog za nositi. A tebi će biti dozvoljeno da u svom telu uživaš u uzvišenoj povlastici trpljenja da *"dopunjuješ šta nedostaje Hristovim mukama"* za Njegovo Telo koje je Crkva.

Sada, sa svim tim uslovima pred sobom,
želiš li još uvek biti ispunjen Duhom
Svetim?"

Ako vam se sve to čini strogim ili surovim, setite se da put krsta nikada nije bio lagodan. Sjaj i čar koji prate popularne verske pokrete lažni su kao i sjaj krila anđela tame kad' se na trenutak pretvori u primamljivog anđela svetla. Duhovna strašljivost koja se boji pokazati krst u njegovom pravom karakteru, nigde i nikada ne može biti opravdana. Ona na kraju može rezultirati samo razočaranjem, tragedijom i "brodolomom vere".

Pre nego možemo biti ispunjeni Duhom, želja za ispunjenjem mora biti sverazarajuća. To mora postati najveća i najvažnija stvar u našem životu, tako snažna i tako nametljiva kao da će istisnuti sve drugo. Step en ispunjenja u jednom životu savršeno se podudara sa jačinom stvarne želje. Od Boga uvek primamo onoliko koliko stvarno (ozbiljno) želimo. Jedna velika prepreka Duhom ispunjenom životu jeste teologija samodovoljnosti, koja je danas tako široko prihvaćena među evanđeoskim hrišćanima. Prema njenim idejama, žarka želja jeste dokaz nevere ili pomanjkanja spoznaje Pisma. Reč Božja sama opovrgava ovakvo mišljenje, a i činjenica je da to nikada ne čini stvarnu svetost među onima koji se toga drže.

Dalje, sumnjam da je ikada iko primio to božansko nadahnuće kojim se mi ovde bavimo, a da najpre nije iskusio razdoblje duboke tescobe i unutrašnje nedovoljnosti (manjkavosti). Versko zadovoljstvo uvek je opasan neprijatelj duhovnom životu. Biografije "svetih ljudi" uče da je put do velikoga duhovnog iskustva uvek vodio kroz mnoga trpljenja i unutrašnje boli. Izreka "put krsta", iako se pojavila u određenim krugovima da prikaže nešto lepo, čak izazovno, stvarnom hrišćaninu još uvek znači ono što je uvek i značila - put odricanja i gubitka. Niko i nikada se nije radovao krstu, kao što se i niko i nikada nije radovao ni vešalama.

Hrišćanin koji traži bolje stvari i koji se na svoje zaprepaštenje našao u stanju potpunog očaj a ne treba biti obeshrabren. Očajan je koje je podstaknuto iz vere, zbog svojeg JA je dobar prijatelj, jer ono uništava jednog od najsnažnijih neprijatelja srca i priprema dušu za službu i vođstvo nebeskog Utešitelja. Osećaj potpune praznine, razočaranja i mraka može (ako smo budni i mudri da znamo šta nam se događa) biti samo senka u dolini senki koja vodi do onih

plodnih polja koja leže malo dalje. Ako to ne razumemo dobro i odbijemo ovakvu "disciplinu Božju", potpuno možemo promašiti svu blagodat koju Bog ima u svom umu za nas. Sarađujemo li sa Bogom, On će ukloniti životne udobnosti koje su nam tako dugo služile kao bolničarka ili mazile nas kao majka, i nas staviti tamo negde gde ne možemo primiti drugu pomoć od drugog nego od samog nebeskog Utešitelja. On će otrgnuti od nas lažne stvari koje neki zovu "fasada i maska" i pokazati nam koliko majušni mi zaista jesmo. Kad završi s nama, razumećemo šta je Gospod mislio kada je rekao: *"Blago siromasima u duhu."*

Ipak, budite sigurni da nas u tim bolnim pročišćenjima Bog neće napustiti. On nas nikada neće napustiti ni ostaviti niti će biti gnevan na nas ako omanemo ili nas koriti zbog toga. On neće raskinuti svoj savez sa nama, niti preinačiti ono što je izašlo iz Njegovih usta. Bićemo mu dragoceni "kao zenica svoga oka" i bdiće nad nama kao majka nad svojim detetom. Njegova ljubav neće izneveriti čak ni onda dok nas vodi kroz ova iskustva samo-raspeća, koja mogu biti tako stvarna i tako strašna da ono što osećamo možemo izraziti jedino kroz vapaj: *"Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?"*

Držimo se ispravno naše teologije oko svega ovoga. Nema u tom bolnom lišavanju nijedne ljudske zasluge. "Tamna noć duše" ne poznaje nijedan mračan trag izdajničkog svetla samopravednosti. Mi trpljenjem ne zaslužujemo pomazanje za kojim čeznemo niti nas to "pustošenje duše" čini ugodnima Bogu, a niti nam daje dodatnu blagonaklonost u Njegovim očima. Važnost iskustva lišavanja leži u Njegovoj snazi da nas odvoji od prolaznih i jalovih interesa života i usmeri natrag prema večnosti - nepropadljivim stvarima. Ono služi da isprazni našu zemaljsku posudu i pripremi nas za ulivanje svoga Svetog Duha.

Ispunjenje Duhom, dakle, traži da predamo sve svoje, da pretrpimo jednu unutrašnju smrt, da oslobodimo srce od vekovima starog, nagomilanog, Adamovog smeća te otvorimo sav prostor za nebeskog Gosta.

Duh Sveti je živa Osoba i treba sa Njime postupati kao sa osobom. Nikad ne smemo o Njemu misliti kao o slepoj energiji ili kao o nekoj bezličnoj sili. On čuje, vidi i oseća kao i svaka osoba. On govori i čuje kad mi govorimo. Možemo mu ugoditi ili ga ožalostiti ili utišati kao i svaku drugu osobu. On će uzvratiti na naše

plaho nastojanje da ga upoznamo i uvek će nas susresti na pola puta.

Ma kako divno iskustvo krize pre ispunjenja Duhom bilo, moramo znati da je to samo put do nečega većeg: ta velika stvar je naše doživotno hodanje u Duhu, kad On obitava, upravlja, podučava i osnažuje nas svojom silnom Osobom. A da bi smo nastavili tako hodati u Duhu, potrebno je prihvatiti određene uslove. Oni su za nas predstavljeni u Svetom Pismu i tamo su da ih svi jasno vide.

Duhom ispunjen život zahteva, na primer, da živimo u Reči Božjoj kao što riba živi u moru. Time ne mislim samo na lično proučavanje Biblije ili odlaženje na "biblijske časove" u crkvi. Mislim na to da moramo "dan i noć razmišljati" o Svetoj Reči, da je moramo ljubiti, gostiti se i hraniti njome svakoga sata dana i noći - da nam je ona uvek u mislima. Kada i običan svakodnevni posao preuzme našu pažnju, mi ipak, uvek možemo sa nekom vrstom blagoslovenoga duhovnog odsjaja u svome umu se i dalje držati Reč istine.

Da bi smo ugodili obitavajućem Duhu u nama, Hrist nam mora postati sve za nas - naša "alfa i omega". Sadašnji posao Duha jeste da proslavi Hrista i sve što On čini ima to za krajnji cilj. Mi naše misli moramo učiniti čistom svetinjom za Njegovo sveto stanovanje. On obitava u našim mislima, a prljave su mu misli odvratne kao i prljava haljina na nekom slavnom kralju. U vezi sa svime ovime moramo imati radosnu veru koja će se održati kako god krajnje neodlučno naše emocionalno stanje bilo.

Duhom obitavajući život nije neko posebno *de luxe* izdanje hrišćanstva koje uživa samo neki mali broj određenih, retkih i privilegovanih koji su slučajno stvoreni od bolje i osetljivije materije nego oni drugi. Naprotiv, to je normalno stanje za svakoga izbavljenog čoveka i ženu na ovom svetu.

Pavle to predstavlja kao "tajnu koja je bila sakrivena od postanja sveta i naraštaja, a sad se javi svetima Njegovim, kojima Bog naumi pokazati kako je bogata slava tajne ove među neznabošcima, koje je Hristos u vama, nada slave..." (Kol. 1,26-27 RDK). ◀

Izvor: A.W. Tozer, *THE DIVINE CONQUEST*.

OBOŽAVANJE U DUHU

Humphrey Duncanson

- Obožavanje u duhu: Šta to znači?

"Oci naši moliše se Bogu na ovoj gori, a vi kažete da je u Jerusalimu mesto gde se treba moliti. Reče joj Isus: Ženo! Veruj mi da ide vreme kad se nećete moliti Ocu ni na ovoj gori ni u Jerusalimu. Vi ne znate čemu se molite; a mi znamo čemu se molimo: jer je spasenje od Jevreja. Ali ide vreme, i već je nastalo, kad će se pravi bogomoljci moliti Ocu duhom i istinom, jer Otac hoće takve bogomoljce. Bog je Duh; i koji Mu se mole, duhom i istinom treba da se mole." (Jovan 4:20-24 RDK)

U levitskom sistemu judaizma, obožavatelj je bio onaj koji prinosi žrtvu Bogu (vola, ovcu ili golubicu), on bi svoju žrtvu dao svešteniku koji bi je dalje za njega prineo pred Gospoda - u njegovo ime. Prema ovom sistemu, takva osoba se zvala *obožavatelj* ili *štovatelj* po svojoj praktičnoj predanosti tom delu Zakona.

Kada je žena na Jakovljevom izvoru razgovarala s Gospodom o obožavanju, rekla je: "*Oci naši moliše se Bogu na ovoj gori*" (Jovan 4:20). Ona je jasno ukazivala na koncept obožavanja koji se sastojao od određenih rituala na određenim mestima poput onih na koje nailazimo u judaizmu - Jerusalimski hram. I upravo je to mesto Bog odabrao kako bi otkrio svoju nameru da uspostavi novi oblik obožavanja.

Kao odgovor na hvalisanje ove žene Gospod je rekao: "*Ali ide vreme, i već je nastalo, kad će se pravi bogomoljci moliti Ocu duhom i istinom, jer Otac hoće takve bogomoljce.*" (Jovan 4:23). Značajno je ovde spomenuti kako Gospod uvodi misao o istinskim obožavateljima u svetlu primedbe ove žene, na taj način jasno pokazujući da je ono što se smatralo obožavanjem po Levitskom Zakoniku samo sena istine, tj. stvari koje će doći. Ono što nam ovde Gospod u stvari govori jeste da rituali koji su se primenjivali u levitskom sistemu nisu nikada u potpunosti mogli zadovoljiti Božji zahtev za istinskim obožavanjem. U budućnosti On sam će podići ljude koji će biti od Njega obdareni prirodom istinskih obožavatelja i koji će mu biti ugodni. Oni će, kako Isus kaže, obožavati Oca u duhu i istini. Više od toga,

dodaje Isus, oni to čine po Božjoj volji: *"Jer Otac hoće takve bogomoljce"*.

Šta je to bilo? Slavljenje u duhu i istini!

Pisac poslanice Jevrejima, pišući o tom starom redu, kaže nam, *"Jer da je na zemlji, ne bi bio sveštenik, kad imaju sveštenici koji prinose dare po zakonu. Koji služe obličju i senu nebeskih stvari, kao što bi rečeno Mojsiju kad htede skiniju da načini: Gledaj, reče, da načiniš sve po prilici koja ti je pokazana na gori."* (Jevrejima 8:4-5). Dakle, pismo jasno podučava da su službe u hramskom svetištu sada postale istrošene i zastarele, kao i samo svetište. Jer oni su bili samo senka dolazeće istine. U isto vreme, Petar nas uči da je uveden novi red sveštenika. Govoreći o pojedincima koji čine crkvu, on kaže: *"I vi kao živo kamenje zidajte se u kuću duhovnu i sveštenstvo sveto, da se prinose prinosi duhovni, koji su Bogu povoljni, kroz Isusa Hrista."* (1. Petrova 2:5)

Obožavanje se dakle više ne sastoji od žrtvovanja volova i koza, kako su to radili sveštenici leviti. Umesto toga, ono se danas sastoji od duhovnih žrtava koje polažu sveštenici jednog novoga reda. Stoga obožavanje više nije proces koji se čini mehanički, već je kako to Gospod Isus kaže u Jovanu 4, služba koja se vrši u Duhu. To znači, da **Božji Duh u srcu vernika stvara note, reči ili dela obožavanja - "obožavanja" Gospoda Isusa Hrista i Boga Oca**.

Vrlo je važno primetiti da hrišćansko obožavanje ne zahteva mesto, kao što je to zahtevalo Judejsko levitsko obožavanje, da obožavatelj ide na bilo koju određenu geografsku lokaciju, ili da izvodi tačno utvrđenu liturgijsku ceremoniju. Levitski se sistem naime u potpunosti vezivao za zemaljsku Svetinju u Jerusalemu, do te mere da su jevrejski preseljenici u Vavilonu retorički sami sebe pitali: *"Kako ćemo pevati pesmu Gospodnju u zemlji tuđoj?"* (Psalam 137:4). Osim toga, ritual te službe je bio striktno određen zakonima koji su činili levitski red. To nije slučaj sa hrišćanstvom, jer su sinovi Božji dovedeni u sferu slobode Duha. Stoga su nastojanja nekih da se uvede jedinstvena praksa redosleda radnji na bogoslužjenju, ili kada se okupljamo da se setimo Gospoda u činu Večere Gospodnje, čine tako neprirodna, nametljiva, ako ne i komična.

U Hrišćanstvu se obožavanje prinosi u Duhu, na bilo kom mestu i u bilo koje vreme, jer

je put do Svetinje nad Svetinjama sada postao slobodan (Jevrejima 9:4). A to je uspostavljeno onda kada je Gospod Isus trijumfalno na krstu uzviknuo: *"Svrši se!"* (Jovan 19:30). I upravo onda i upravo tamo, zastor koji je razdvajao najsvetiji prostor - Svetinju nad svetinjama - od vanjske sobe je bio rastrgan od vrha prema dnu (Marko 15:38). Staro se svršilo a novo je nastalo.

Dakle, vernik danas ne mora čekati na takozvani "sastanak obožavanja" kako bi se poklonio u dubokoj odanosti i obožavanju, jer Duh po kojem hrišćanin obožava Boga, nije ograničen geografskom lokacijom, prilikom ili liturgijskim protokolima. Duh je uvek prisutan uz vernika, prebivajući u njemu. Hrišćanin je pozvan da bez prestanka boravi u Svetinji nad svetinjama, i po Bogu je potpuno opremljen da ga obožava. A to bi trebao i činiti, jer je to prvi posao svakog hrišćanina. ◀

Izvor: *Grace and Truth Magazine*, septembar 1999.
Preveo: Ante Miliša.

TRS I MLADICE
Galín E. Jordan

"Ja sam pravi čokot, a moj Otac je vinogradar. Svaku lozu na meni - koja ne rađa roda - on uklanja, i čisti svaku koja rađa rod - da više roda donosi. Vi ste već čisti zbog reči koju sam vam govorio. Ostanite u meni i ja ću ostati u vama. Kao što loza ne može da donosi rod sama od sebe - ako ne oстане na čokotu - tako ne možete ni vi, ako ne ostanete u meni. Ja sam čokot, vi ste loze. Ko ostaje u meni, i ja u njemu. taj donosi mnogo roda, jer bez mene ne možete ništa činiti. Ako ko ne ostaje u meni, toga izbacuju kao lozu i suši se, - nju skupljaju, bacaju u vatru i spaljuju." (Jovan 15:1-6 EČ)

Pre sedam godina uselio sam se u kuću u kojoj i danas živim. Jedan od poslova koje sam prvo obavio je bio da u dvorištu iza kuće posadim mali vinograd. Prve godine ubrao sam četiri bobice grožđa. Sledeće godine ubrao sam nekoliko grozdova. Od tada svake godine imam obilnu berbu. To je bilo prvo grožđe koje sam ikada uzgojio. Mnogo toga je trebalo još da

naučim.

Jednog dana uzeo sam Novi zavet. Sasvim slučajno, otvorio sam Evanđelje po Jovanu 15. Dok sam čitao, moj je rad u vinogradu odjednom postao višestruko poučan. Po prvi put sam shvatio značenje Isusovih reči.

Kao prvo, moj vinograd mi govori da trs ne daje rod. Samo mladice daju. Grožđe je jedno od najneobičnijeg višegodišnjeg voća. Ono rodi samo ako svake godine izrastu nove mladice. Ovim se objašnjava zašto je potrebno kresati lozu sve do trsa. Na taj se način podstiče rast novih mladica. Loza cveta i grožđe raste samo ako su mladice posve nove.

Isus i oni koji su ga slušali dobro su znali kako se grožđe uzgaja. Ovo je znanje dalo značenje poređenju. Isus je u crkvi ustanovio verovanje da kvalitet ploda zavisi i od trsa i od nege dobrog vinogradara: "Ja sam pravi trs i moj je Otac vinogradar".

Trs i mladice podsećaju na drugu sliku koja se koristi da se opiše crkva - ne sliku muža i žene. Nijedan nije celovit bez drugog. Što se grožđa tiče, da bi berba bila dobra, mora postojati trs - učitelj, i rodne mladice - njegovi verni sledbenici. Da bi berba bila dobra one moraju dati svoj puni doprinos.

Kvalitet

Moj mi vinograd govori i o kvalitetu. Imam četiri vrste grožđa. Trs određuje vrstu grožđa. U doba Isusa trsovi su se rasađivali vegetativno, kao što i ja rasađujem svoje četiri vrste. To znači da se kvalitet trsa održava. Isus je trs i on određuje kvalitet ploda na mladicama.

Tako je i sa hrišćanima. Trs, koji ne nosi roda, određuje vrstu ploda koji donose mladice. Isus je trs. Ako smo njegovi i ako on živi u nama, tada će plod koji mi donosimo biti nalik Hristu.

Nega

Moj vinograd u dvorištu takođe mi govori da moram brižljivo negovati mladice ako hoću da nešto sa njega uzberem. One se moraju nemilosrdno, ali vešto kresati. Svaku mladicu koja ne donosi roda treba bez ikakve milosti odseći, da se obezbedi prostor za mladicu koja donosi rod. Time se obezbeđuju krepkost i pupoljci koji su neophodni da bi berba bila dobra. Ako hoćemo da plod bude obilan i

dobrog kvaliteta potrebno je da se rađaju nove mladice. Bog je vinogradar. Ako mu to dozvolimo, Dobri vinogradar će odstraniti iz našeg života sve što nam smeta zdravom (dobrom) razvoju, ali samo uz naš pristanak. Imamo, a u Hristu ćemo i uvek imati slobodu da sami odlučujemo o svom predanju Bogu.

Ako hoću da mi berba bude obilna, moram savršeno održavati svoj vinograd. Zemlja mora uvek biti bogata hranljivim materijama. Srećom, korenje trsa je duboko, ali nije bitna samo dubina. Zemljište koje sam kupio obrađivano je godinama, ali je slabo obnavljano. Zato sam naneo gomile đubriva da obogatim tlo, tlo koje će pogodovati oplodnji. Isus i njegovi slušatelji bili su svesni potrebe da se trs uzgaja. Mi, koji smo mladice ovog doba, nalazimo hranu u štovanju, molitvi i proučavanju Biblije. Tako održavamo plodnost. Bog nas na ovaj način stalno oplemenjuje.

Moje trsove potrebno je negovati, okopavati i đubriti. Ako zemljište nije veliko, na njemu nema dovoljno prostora za mašine. Da bih održao vlažnost, moram raditi svojim rukama. Isto tako moram uništiti zaperke. Duboko korenje i plodno tlo ne vrede mnogo, ako zaperci ostanu, oni će isisati hranu i vlagu koju bi trebalo da upije grožđe.

Oko mog vinograda nalazi se ograda. Kao i Palestinci u vreme Isusa, neki moji susedi drže koze, čak ni najpitomija koza na svetu neće sebi uskratiti zadovoljstvo da pojede grožđe u susednom dvorištu. Zato je nama, mladicama Isusovim, potrebna ograda da nas zaštiti od razbojništva ovog sveta. Crkva, čiji smo članovi, jeste ova ograda. Moguće je, da je Isus imao ovo na umu kada je molio da njegovi sledbenici budu u svetu, ali da ne budu od sveta. Crkva je zajednica koja istovremeno štiti svoje članove od sveta i šalje ih u svet. Bez ove zaštite, ostali bi smo bez ploda. Neke crkve znaju dobro da paze na svoje ograde. Zato su crkvama potrebne starešine.

Berba

Moj mi vinograd, takođe, govori da se do berbe stiže samo uz molitve Bogu. Berba je dar Božji, čak iako On deluje pomoću prirode. Bezbožništvo podiže svoju ružnu glavu kad god nećemo da priznamo izvor svakog dobra i savršenog dara. Narod Palestine u Isusovo doba dobro je znao da je berba od Boga. Mnogi činioci, među koje spada i vreme, koje nisu

mogli da kontrolišu, bili su nepredvidivi i neizvesni. Dug period lošeg vremena može nastupiti, kao što se to redovno dešavalo u prošlosti, i poremetiti normalni tok poljoprivrednih radova.

Kada se javi odgovor na poziv Evanđelja, da li zahvaljujemo Bogu za berbu? Da li pokazujemo hrišćansku ljubav aktivno? Da li se ta ljubav ispoljava u pomoći koju pružamo novim obraćenicima da bi mogli uzrasti u zdrave hrišćane?

Kvalitet grožđa zavisi od toga kakva se pažnja posvećuje berbi. Malo prljavštine, malo zagađenja i grožđe, ili proizvodi od njega, mogu postati skoro neupotrebljivi. Isus koristi ovu činjenicu da uči pažljivom postupku sa plodom Evanđelja. Koliko je dobro to što činimo kad kao hrišćani pokušavamo nekog da pridobijemo za Hrista? Da li su naše reči, naš pristup, naši stavovi, naš svakodnevni život takvi da nehrišćanin može u nama videti Isusa i početi da ga voli?

Niko se ne rađa kao vešt radnik u vinogradu Gospodnjem, već se takvim može samo postati. Ponekad vidimo samo krajnje rezultate, a ne i proces kojim ljudi postaju sposobni radnici. Mučan je proces naučiti kako da razumemo druge i saosećamo sa njima, kada da ćutimo, a kada da govorimo. Ove se sposobnosti stiču sa zrelošću, sa puno prakse, uz patnje i prisustvo Duha Božjeg u nama. Neki ljudi nikad i ne steknu te sposobnosti. Moramo biti emocionalno objektivni. Neka pogrešna osoba koja u pogrešno vreme kaže nešto pogrešno na pogrešan način može sprečiti pristup ljudi carstvu Božjem!

Šta je govorio Isus? Kako su oni kojima se on obraćao razumeli njegove reči? Jedno je sigurno. Objasnio im je da berba, upotrebljivost krajnjeg proizvoda i količina zavise od njih. Ako ostanu u njemu, berba će biti obilna. Ako pokažu da učitelj živi u njima, on će se svima očitovati. On živi u svim učesnicima njegove berbe ako mu oni otvore svoja vrata. ◀

Izvor: Iskre 5 / 1985.

MOJE SLOBODNO VREME

G. Brahman

- I moje slobodno vreme pripada Bogu.

"Pazite, dakle, brižljivo kako živite, - ne kao nemudri, nego kao mudri, iskorišćavajući vreme, jer su dani zli. Zato ne budite nerazumni, nego razumejte šta je volja Gospodnja..." (Ef. 5,15-17 EČ)

Oduvek se mnogo govorilo o slobodnom vremenu i njegovom pravilnom korišćenju. Mnogi se pitaju: "Koji je najbolji način da se iskoristi ovaj vikend? Ili možda godišnji odmor?" O ovom pitanju ne razmišljaju samo oni koji nisu hrišćani, već i hrišćani. No, svakako kod hrišćana u ovom razmišljanju i Bog ima svoj udeo, jer je on Gospodar njihovog celokupnog života, pa ujedno i Gospodar njihovog vremena. Hrišćani pred njime "polažu račun" kako za svoje radno vreme, tako i za svoje "slobodno vreme".

Već bi to bila velika i dobra pomoć kada bi smo slobodne sate ili dane koji nam se danas poklanjaju, prepoznali kao naročiti Božji blagoslov sa određenim mogućnostima i za njih se od srca zahvalili Bogu. Dalji korak bi bio da se sa Njim dogovorimo o korišćenju i oblikovanju tog vremena. Dakle, potrebno je da o tome razmišljajmo u molitvi.

No, da li bismo u načelu mogli nešto reći o mogućnostima slobodnog vremena koje nam Bog danas poklanja?

Vreme da nadoknadimo izgubljeno i da pronađemo sebe

Šta bi to za naš duhovni život značilo kada bismo u toku godišnjeg odmora ili svakog vikenda intenzivnije tražili Božje lice, kroz molitvu i post?

Kako često stignemo u svom svakodnevnom životu do mnogih stvari, ali više ne nalazimo put ka sebi! Zar to nije čudno? Zar to ne bi trebalo da bude za nas najvažnije?

Verovatno ćemo u ovakvim našim boravcima pred licem Gospodnjim možda naići na greh propusta (Jak. 4,17). I sigurno će nam takav "povratak nama samima" postati pomoć za

ponovno predanje Isusu Hristu, za ponovno iskustvo njegovog oproštenja i ponovno postavljanje prioriteta. Iz takvog razmišljanja vrat ćemo se u naš radni dan spremni i istinski srećni ljudi. Za nas odmor počinje tamo gde nešto nadoknadimo.

Možda nismo imali vremena da pravilno razmotrimo lepe, ali i teške mučne doživljaje u našoj prošlosti niti da ih raščistimo. Zar mislimo da će to ostati bez štetnih posledica, kada svoju dušu ostavljamo pod pritiskom potisnute krivice? Setimo se i ovde Davidovog iskustva, u 32. Psalmu (vidi Ps. 32,3-4). Pitajmo se da li nam Bog preko slobodnog vremena ili vikenda ne želi pokloniti vreme i mogućnost da tražimo rasterećenje i da ga i doživimo? Godišnji odmor je idealno vreme za to.

Tek ćemo se tada istinski oporaviti kada dozvolimo da u nas proдре Božje svetlo. Moramo svući odelo ako želimo da sunce dopre do naše kože. Moramo se "svlačiti" da bi "sunce" pravde" moglo da našoj duši pokloni izlečenje i time novu toplinu i elastičnost. Rezultat toga bio bi novi sklad i snažna životna radost koja svoj temelj ima u jasnom zajedništvu sa Hristom.

Vreme za novo slušanje

Samuel je nekad davno doviknuo mladom Saulu u odsutnom času njegovog života: "A ti stani sada, da ti objavim reč Božju" (1. Sam. 9,27). Koliko nam je teško da učtkamo glasove koji nas poput bujice preplavljaju i koji se i u nama bude da bismo bili tihi i čuli šta Bog želi da nam kaže. Za to je stvarno potrebno vreme koje ćemo u toku radnog dana teško naći.

Ovo mirovanje pred Bogom i ovo prihvatanje njegove Reči u razmišljanju želi da nas vodi ponovnom radosnom iskustvu da nam naš Gospod još uvek govori, kad stojimo pod njegovim vodstvom, njegovom korekturom i njegovom utehom. "Blažen čovek, kome je omililo zakon Gospodnji i o zakonu njegovu misli dan i noć" (Ps. 1,2). Da li bi bilo moguće da takvo vreme dobijamo na poklon makar u slobodnom vremenu, za vikend ili za vreme godišnjeg odmora? Bog nam poklanja ovo slobodno vreme da bi nas doveo do sasvim novog odnosa prema Bibliji. Nemojmo je ostaviti kod kuće kada idemo na godišnji odmor.

Vreme jedan za drugoga

Koliko puta usled žurbe radnog dana dolazi do otuđenja jedan od drugoga - čak i u braku i u porodičnom životu? Da li nam Bog ne poklanja slobodno vreme a time važnu i blagoslovenu pomoć? On nas je stvorio u odnosu prema "ti" - u braku, u porodici, u zajednici i u svetlu. Pa, mi zapravo i nismo prava ljudska bića bez ovih odnosa. A on može samo tada da ostane ispravan ako imamo vremena jedan za drugoga i kada drugima poklanjamo svoje vreme. Konačno stižemo do razgovora sa bračnim drugom koji se ne kreće samo oko poderane dečje odeće i obuće ili očekivanog povećanja ličnog dohotka, nego koji prodire dublje, koji spaja. Ta, Bog nas je postavio da sudelujemo u životu drugih i da "nosimo bremena jedan drugoga" (Gal. 6,2).

No, ponekad će se desiti da ni najskriveniji kutak u tišini na godišnjem odmoru, ni najbolja volja, ne pomaže, jer smo izgubili prilaz prema "ti", prema drugoj osobi. Možda zajedno živimo, zajedno provodimo godišnji odmor, a ipak jedan drugome ostajemo stranci. Tu pomaže samo jedno: da prvo nađemo povratak jedan drugom i onom najvećem: našem Gospodu Isusu Hristu. Nemamo međusobnog zajedništva ako ga prvo nemamo sa njim (1. Jn. 1,3). Ta on nas je najpre stvorio za zajedništvo sa njim, kako bismo njega ljubili svim srcem, svom dušom i svim svojim bićem.

Na taj način ćemo naučiti da ljubimo i bližnjeg kao samoga sebe. Ako stupimo u istinsko životno zajedništvo s njim, doći ćemo do iskustva da ćemo dobiti novi prilaz prema našim bližnjima. Bog nam tada poklanja pravilan međuljudski odnos. Kakve li dobiti kada bismo se malo više odvojili od svoga ja, i malo više približili onom "ti" - bližnjem.

Vreme za uvežbavanje pravilnog životnog ritma

Bog nas postavlja u svoj veliki i mudri stvaralački red. Već na početku stvaranja je odredio jedan dan odmora. Koliko često smo se već ogrešili o ovaj božanski životni red? Često padamo iz ovog zdravog životnog ritma i na osnovu toga postajemo duhovni, duševni i fizički bolesnici! Onaj koji nije u stanju na pravilan način da izdahne vazduh, neće ga moći ni pravilno udisati. Onaj koji s vremena na vreme ne odstupa od obale, kako bi stekao

odstojanje, i bolji uvid uskoro će postati naneseo drvo u bujici života. Potonuće u vrtlogu naših dana! Koliko nam može pomoći jedan vikend da nas Bog ponovo "uštima" u zdravi životni ritam.

Vreme za službu Isusu

Možda bi deo našeg slobodnog vremena, našeg odmora, trebalo da pripadne Isusu, bilo da učestvujemo na nekom seminaru ili u nekom poduhvatu đakonske, misijske prirode ili u nekom praktičnom radu. Pri ovome se tajna krije u sledećem: ako se usudim da u takvom slučaju budem njemu poslušan, sigurno ću doći do iskustva da će mi Bog takav poduhvat, takvu službu nagraditi novim fizičkim snagama, i neobičnim utiscima i doživljajima u njegovoj prisutnosti, tako da mogu doći do radosnog slavljenja njegovog imena. A to bi bila najveća dobit koju bih mogao iz svog godišnjeg odmora ili svog vikenda da ponesem u svoj radni dan. ◀

JA NE VOLIM BOGA

Put jednog Bogotražitelja

Pažljivo usmeravajući pogled na sebe samog i posmatrajući svoje unutrašnje stanje, iskustveno sam se uverio da ne volim Boga, da nemam ljubavi ka bližnjem, da ne verujem ničemu pobožnom i da sam prepun gordosti i slavljublja.

(1.)

Ja ne volim Boga - jer ako bi Ga voleo, neprestano bi razmišljao o Njemu srcem punim zadovoljstva. Svaka misao o Bogu dobavljala bi mi novu slast. Naprotiv, ja mnogo češće i mnogo draže razmišljam o svetskim stvarima, a razmišljanje o Bogu za mene predstavlja napor i muku. Ako bi Ga voleo, razgovor sa Njim, kroz molitvu hranio bi me, naslađivao i privlačio na neprestano opštenje sa Njim, ali ja ne samo što se ne naslađujem molitvom, nego osećam napor baveći se njome, borim se sa mrzovoljom, slabi me lenjost i spreman sam da se pozabavim čim bilo nevažnim, samo da skratim ili prekinem molitvu.

U ispraznim zanimanjima vreme mi leti neprimetno, a pri sećanju na Boga, pri postavljanju sebe u Njegovo prisustvo, svaki sat mi izgleda kao godina. Kad neko nekog voli, tada tokom dana neprestano misli o njemu, brine o njemu i pri bilo kom poslu voljeni mu ne izlazi iz misli; a ja u toku dana jedva da odvojim i jedan čas da bi se duboko udubio u razmišljanje o Bogu i da bih u sebi rasplamsao sebe u Njegovoj ljubavi, a 23 časa vrlo spremno prinosim revnosne žrtve strasnim idolima! Dakle, ako se ljubav prema Bogu poznaje prema ispunjenju Njegovih zapovesti: "ako me ljubite, zapovesti moje držite", kako govori Gospod, a ja zapovesti Njegove ne držim, otud izlazi pravilan zaključak da ja ne volim Boga.

(2.)

Ja nemam ljubavi prema Bližnjem - jer, ne samo što ne mogu da za dobro bližnjega položim žrtvu, - dušu svoju (Po Jevanđelju) nego ne mogu da žrtvujem svoju čast, svoje imanje i mir radi dobra bližnjega. Sa većim zanimanjem slušam o nesreći bližnjega i ne žalostim se nego bivam ravnodušan ili još gore nalazim zadovoljstvo. Rđave postupke brata ne pokrивam ljubavlju, nego ih sa osuđivanjem objavljujem. Njegovo blagostanje izaziva kod mene zavist i prezrenje.

(3.)

Ja ne verujem u doktrine vere; niti u besmrtnosti, niti Jevanđelju. Jer, ako bi bio tvrdo ubeđen da posle groba postoji večni život u Hristu, i nagrada za zemaljska dela, bez prestanka bi razmišljao o tome; sama pomisao o besmrtnosti bi me užasavala i život bi ovaj provodio kao stranac koji se sprema da stupi u svoju otadžbinu. No, naprotiv, i ne mislim o večnosti i svršetak svoga kratkog života smatram nekakvom krajnjom tačkom moga postojanja. Tajna se misao usadila u meni: ko zna šta će biti posle smrti? Ako i govorim da verujem u besmrtnost, onda to govorim samo razumom, a moje srce stoji daleko od čvrste uverenosti, o čemu otvoreno svedoče moji postupci i stalna briga o blagoustrojstvu zemaljskog života.

Kada bi sveto Jevanđelje, kao reč Božija, bilo sa verom primljeno u mom srcu, ja bih se neprestano njim zanimao, rado bih ga izučavao, naslađivao bih se njime i sa dubokom pobožnošću bih čak i gledao na njega. Premudrost, blagost i ljubav, skriveni u njemu

dovodili bi me do ushićenja; naslađivao bih se poukama o zakonu Božjem i dan i noć; hranio bih se njima kao svakodnevnom hranom i svim srcem bih težio ka ispunjenju njegovih pravila. Ništa zemaljsko ne bi moglo da me odvoji od toga. Naprotiv, ako retko i čitam ili slušam reč Božiju, to biva po nuždi i zbog radoznalosti, i pri svemu tome, ne stižući do duboke pažnje, ja osećam suvoću, odsutnost i nezainteresovanost, i kao da se radi o nekom najobičnijem čitanju ostajem bez ikakvog ploda.

(4.)

Prepun sam gordosti (ponosa) i osećanja samoljublja. Videći u sebi dobro, želim da ga stavim na uvid i gordim se njime pred drugima ili sam sam u sebi zadovoljan sobom; nekada i pokazujem spoljašnje smirenje, ja ga pripisujem svojim sopstvenim snagama i sebe smatram višim od drugih ili u najmanju ruku ne gorim od njih. Ako u sebi primetim porok, trudim se da ga opravdam, da ga prikrijem velom nužnosti i nevinosti; ljutim se na one koji me ne uvažavaju, smatrajući da ne umeju da cene ljude. Obdarenostima svojim, gordim se, a sve neuspehe u mojim poduhvatima smatram uvredljivim za sebe i radujem se nesreći mojih neprijatelja (pa i "prijatelja"). Ako i težim ičem dobrom tu imam za cilj pohvalu ili sopstvenu korist ili svetsku utehu.

Ukratko rečeno, neprestano od sebe činim sopstvenog idola kome bez prestanka služim, tražeći u svemu čulno zadovoljstvo i hranu mojim slastoljubivim strastima i požudama. Iz svega što sam nabrojao vidim da sam gord, preljubochinac, nevernik, da ne volim Boga, i da mrzim blišnjega: Šta od toga može biti grešnije? Stanje duhova tame je bolje od mog položaja; makar i ne voleli Boga, makar i mrzeli čoveka, oni ipak veruju i drhte, a ja? Može li biti jasniji udeo koji me očekuje? I od čega još može biti strašnija presuda nego od ove nebrige i nerazumnog života koje ja vidim u sebi? ◀

Deo iz knjige: "Put jednog Bogotražitelja".

misaone refleksije

JA SAM HRIŠĆANIN

nepoznati autor

"Kada kažem 'ja sam hrišćanin' ja ne vičem 'ja živim čisto', nego šapućem 'bio sam izgubljen, a sada sam nađen i oprošteno mi je'.

Kada kažem 'ja sam hrišćanin' ne govorim to sa ponosom, već priznajem da se spotičem i da mi treba Hrist da me vodi.

Kada kažem 'ja sam hrišćanin' ne pokušavam da budem jak, već priznajem da sam slab i treba mi Njegova snaga da nastavim.

Kada kažem 'ja sam hrišćanin' ne hvališem se uspehom, nego priznajem da sam promašio i da mi treba Bog da očisti moju zbrku.

Kada kažem 'ja sam hrišćanin' ne tvrdim da sam savršen, moje mane su isuviše očite, ali Bog veruje da vredim.

Kada kažem 'ja sam hrišćanin' još uvek osećam žaoku bola... srce mi je skrušeno, i zato prizivam Njegovo ime.

Kada kažem 'ja sam hrišćanin'... nisam svetiji od vas, ja sam samo jedan grešnik koji je prihvatio Božju savršenu milost!"

*(Izvor: Evanđelje u svaku kuću,
www.evandjelje.com)*

ĐAVOLJA "BLAŽENSTVA"

nepoznati autor

1. Blagosloveni oni koji su preumorni, prezauzeti ili previše rastreseni da provedu barem jedan sat nedeljno u crkvi sa svojom braćom i sestrama u Hristu, jer oni su moj lak plen.

2. Blagosloveni hrišćani koji čekaju da ih se moli, koji očekuju zahvalnost, koji drže do sebe, jer njima pripada moje carstvo tame.

3. Blagosloveni oni koji su osetljivi i lako uvredljivi, koji u svemu i svakome vide zamerke i zlo, jer oni su tako spremni da sprovedu moje planove.

4. Blagosloveni oni koji su vrlo religiozni i svima idu na živce, jer oni su moji najbolji misionari i propovednici.

5. Blagosloveni oni koji ogovaraju, klevetaju i izazivaju nevolje, jer oni će se zvati decom mojom.

6. Blagosloveni oni koji nemaju vremena za molitvu, jer oni su po mojoj nesvetoj volji.

7. Blagosloveni oni koji se uvek žale, kukaju i sve vide "crno", jer ja ih uvek slušam i darivam ih neverom i beznađem.

8. Blagosloven ti kada čitajući ovo pomisliš da se ovo tiče nekog drugog, a ne tebe, jer tada IMAM BAŠ TEBE!

fizički nemoguće da kit proguta čoveka.

Neka devojčica je na to rekla: "Ipak, Jonu je progutao kit."

Učiteljica vidno nervozna je i dalje objašnjavala devojčici da je to nemoguće.

"Dobro, videćemo. Kada odem u nebo pitaću Jonu." Reče devojčica.

Učiteljica će na to vrlo cinično: "A šta ako je Jona u paklu?"

"Onda ga vi pitajte." Odgovori brzo devojčica.

Smešna strana...

GDE JE ISUS?

Učiteljica je na času veronauke trebala da govori o Hristovom vaznesenju, a da bi otvorila ovu temu ona je prvo upitala: "Deco, šta mislite, gde je sada Isus?"

Nekoliko dece je podiglo svoje ruke i davalo odgovore: "On je na oblacima", "Na nebu", "U mome srcu", dok mala Jovana ćerka lokalnog sveštenika nestrpljivo izjavi: "Ja znam, ja znam zasigurno, on je u našem kupatilu!"

U razredu je nastala tišina, a sva lica su gledala čas u Jovanu čas u učiteljicu, očekujući neku njenu reakciju. Konačno učiteljica vidno zbunjena zapita Jovanu: "Kako to misliš, u vašem kupatilu?"

Devojčica odgovori: "Svako jutro kada moj otac ustane, on lupa na vrata od kupatila i viče: 'O moj Gospode, zar si ti još unutra?!'"

JONA

Na času biologije poveo se razgovor o kitovima i neko od dece je istakao kako u Bibliji piše da je kit progutao proroka Jonu. Učiteljica se na to nasmejala i počela da objašnjava deci kako je

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Web prezentaciji, ili pišite na siont@ptt.rs i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete downloadovati sa našeg sajta.

<http://www.siont.net/>